

Књига пророка Данила — број седамдесет и осам

Откривање четири гадости: историјска паралела побуне у лаодикејском адвентизму

Jeff Pippenger
2024-02-11

Istorija Amorejaca upotrebljena je da prikaže vreme kada se Božji gnev izvršava nad laodikijskim adventizmom. Sestra Vajt ukazuje da je Božje vreme za izvršenje Njegove kazne u poslednjim danima, kada je zapečaćeno sto četrdeset i četiri hiljade, isto kao što je bilo kada je Bog izlio svoj gnev na Amorejce. Ona kaže: „Iako“ je narod Amorejaca „bio upadljiv po svom idolopoklonstvu i iskvarenosti, još nije bio navršio čašu svog bezakonja... Saosećajni Stvoritelj bio je voljan da podnosi njihovo bezakonje do četvrtog naraštaja. A zatim, ako se ne bi videla nikakva promena nabolje, Njegovi sudovi trebalo je da padnu na njih. Nepogrešivom tačnošću Beskonačni još uvek vodi račun sa svim narodima. Dok se Njegova milost pruža kroz pozive na pokajanje, taj račun će ostati otvoren; ali kada brojke dostignu određeni iznos koji je Bog odredio, otpočinje služba Njegovog gneva. Račun se zatvara. Božansko strpljenje prestaje.“

Sestra Vajt jasno povezuje službu Božjeg gneva protiv laodikijskog adventizma tokom Jezekiljevog prikaza zapečaćenja sto četrdeset i četiri hiljade, kao onu koja započinje kada se njihova čaša bezakonja napuni, a čaša dostiže svoju puninu u četvrtom naraštaju. Sve ove informacije izložene su u kontekstu viđenja koje je započelo u osmom poglavlju, a koje prikazuje četiri rastuće gadosti.

Тада ми рече: Сине човечји, подигни сада очи своје према северу. И подигох очи своје према северу, и гле, на северној страни код врата олтара беше тај лик љубоморе на улазу. И рече ми још: Сине човечји, видиш ли шта они чине? Велике гадости које дом Израилев овде чини, да бих се удаљио од светиње своје? Али окрени се опет, и видећеш још веће гадости. И доведе ме до врата трема; и кад погледах, гле, рупа у зиду. Тада ми рече: Сине човечји, прокопај сада зид; и кад прокопах зид, гле, врата. И рече ми: Уђи и погледај опаке гадости које овде чине. Тако уђох и видех; и гле, свакакве врсте гмизаваца, мрских звери и свих идола дома Израилева, насликаних по зиду унаоколо. А пред њима стајаше седамдесет људи од старешина дома Израилева, и усред њих стајаше Јазанија, син Сафанов, сваки човек са кадионицом својом у руци; и густ облак кађења дизаше се увис. Тада ми рече: Сине човечји, јеси ли видео шта старешине дома Израилева чине у тами, сваки у одајама својих слика? Јер говоре: Господ нас не види; Господ је оставио земљу. И рече ми још: Окрени се опет, и видећеш још веће гадости које чине. Потом ме доведе до врата капије дома Господњег која беше према северу; и, гле, онде седе жене које плакаху за Тамузом.

Тада ми рече: „Јеси ли видео ово, сине човечји? Окрени се још једном, и видећеш гадости веће од ових.“ И уведе ме у унутрашње двориште дома Господњег, и гле, на

вратима храма Господњег, између трема и жртвеника, беше око двадесет и пет људи, леђима окренутих храму Господњем, а лицем окренутих ка истоку; и клањаху се сунцу према истоку. Тада ми рече: „Јеси ли видео ово, сине човечји? Зар је мало дому Јудином што чини гадости које овде чини? Јер су земљу испунили насиљем и опет се вратише да ме гнев; и гле, приносе гранчицу носу своме. Зато ћу и ја поступати у гневу: око моје неће поштедети, нити ћу се смиловати; и ако повичу на уши моје гласом великим, ипак их нећу услышати.“ Језекиљ 8:5–18.

Пошто је Језекиљу показана прва гадост — постављање лика љубоморе на улазу у врата жртвеника — бива обавештен да ће му бити показане још веће гадости од лика љубоморе. Друга гадост представљена је тајним одајама, где старешинство, представљено као старци, узноси молитву, представљену као кађење, и објављује да је Господ оставио земљу и да их не види. Али Језекиљ бива обавештен да ће видети још веће гадости од ових.

Трећа гадост представљена је „женама које плачу за Тамузом“, али још увек постоји већа гадост од те, јер четврта гадост указује на вођство од двадесет и пет људи који се клањају сунцу, окренути леђима према храму.

У четвртој гадости изриче се објава да су „старци“ „земљу напунили насиљем и опет се вратили да ме разгњева; и, гле, грану прислањају к носу своме.“ „Дан изазивања“ јесте дан када Божја служба гнева отпочиње, као што је било са древним Израиљем када су одбацили поруку Исуса Навина и Халева у погледу Обећане земље. Одбацивање поруке запечаћења означава тренутак када се чаша безакоња напунила за Јерусалим. Исус Навин и Халев представљају малу дружину, то јест верну неколицицу која уздише и вапи због гадости у цркви и у земљи.

Тада Мојсије и Арон падоше ничице пред свим збором скупштине синова Израиљевих. А Исус, син Навинов, и Халев, син Јефонијин, који беху од оних што уходише земљу, раздријеше своје хаљине; и рекоше свему збору синова Израиљевих говорећи: Земља кроз коју прођосмо да је уходимо веома је добра земља. Ако нам Господ буде наклоњен, увешће нас у ту земљу и даће нам је; земљу у којој тече млеко и мед. Само се не одмећите од Господа, и не бојте се народа у тој земљи; јер ће нам бити као хлеб: заштита их је оставила, а Господ је с нама; не бојте их се. Али сав збор рече да их каменују камењем. Тада се слава Господња показа у шатору од састанка пред свим синовима Израиљевим. И Господ рече Мојсију: Докле ће ме овај народ вређати? и докле ми неће веровати, после свих знакова које сам показао међу њима? Ударићу их помором, и лишићу их наследства, а од тебе ћу начинити народ већи и моћнији од њих. Бројеви 14:5–12.

„Изазивање“ до којег су довели побуњеници у Књизи бројева, а такође и у Језекиљу, заснива се на одбијању побуњеника да призна „знаке“ који су били пројављени. „Знаци“ који су били одбачени у Мојсијево време били су „знаци“ који су представљали праслику испољавања Божје силе у историји милерита. Стари Израел је изазивао Бога одбацујући „знаке“ испољавања Његове силе у својој темељној историји. У време печењења сто четрдесет и четири хиљаде, савремени Израел такође одбацује (одреће леђа) управо ону

темељну историју која је требало да буде „знак“ који би им омогућио да „препознају“ понављање историје Поноћног поклича, која се понавља у последњим данима.

Бог допушта побуњеницима да виде понављање испољавања Божје силе, јер управо је понављање испољавања Божје силе било не само позни дажд, него и истина која би их спасла да су били међу онима који су љубили истину.

Поистовећивање четири гадости из Језекиља осам као симбола четири генерације лаодикијског адвентизма део је поруке коју у последњим данима отпечаћује Лав из племена Јудина. Прва генерација отпочела је побуном 1863. године, а двадесет и пет година касније, 1888. године, наступила је побуна која је означила почетак друге генерације, обележене симболом тајних одаја. Тридесет и једну годину касније, 1919. године, објављивање књиге W. W. Prescott-а под насловом *The Doctrine of Christ* означило је почетак треће генерације, коју је Језекиљ представио као жене које плачу за Тамузом. Тридесет и осам година након тога, 1957. године, објављивањем књиге *Questions on Doctrine*, наступила је четврта генерација, која означава време када ће се побуњеници окренути против поруке запечаћења која долази са истока и поклонити се сунцу.

Почећемо да разматрамо другу генерацију побуне лаодикијског адвентизма, која је стигла на Генералну конференцију у Минеаполису 1888. године. Важно је имати на уму да се све четири Језекиљеве гадости догађају у Јерусалиму; премда оне представљају поступну историју побуне, увек се говори о побуни која се одиграва унутар града који представља лаодикијски адвентизам у последњим данима.

„Као један од знакова разорења Јерусалима, Христос је казао: ‘И многи лажни пророци устаће и превариће многе.’ Лажни пророци су заиста устали, варајући народ и одводећи велико мноштво у пустињу. Мађионичари и врачари, полажући право на чудотворну силу, привлачили су народ за собом у горске осаме. Али ово пророштво је изречено и за последње дане. Овај знак дат је као знак Другог доласка. И сада лажни христоси и лажни пророци показују знаке и чудеса да би завели Његове ученике. Зар не чујемо повик: ‘Ево га у пустињи’? Нису ли хиљаде пошле у пустињу, надајући се да ће наћи Христа? И зар се сада, са хиљада скупова на којима људи тврде да опште са духовима умрлих, не чује позив: ‘Ево га у тајним одајама’? Управо је то тврдња коју износи спиритизам. Али шта каже Христос? ‘Не верујте. Јер као што муња излази од истока и показује се чак до запада, тако ће бити и долазак Сина човечијега.’” Чежња векова, 631.

Тајне одаје су симбол спиритизма, а друга гадост из осме главе Језекиљеве одвија се унутар храма, где су земаљске слике биле потајно окачене по зидовима.

Тако уђох и видех; и гле, сваки лик гмизаваца и гадних звери, и све идоле дома Израилјева, насликане по зиду унаоколо. И пред њима стајаше седамдесет људи од старешина дома Израилјева, и усред њих стајаше Јазанија син Сафанов, сваки са својом кадионицом у руци; и густ облак тамјана дизаше се. Тада ми рече: Сине човечји, јеси ли видео шта чине старешине дома Израилјева у тами, сваки у одајама својих слика? јер говоре: Господ нас не види; Господ је оставио земљу. Језекиљ 8:10–12.

Језекиљ види „идоле дома Израилјева, насликане по зидовима“ светишта, али му је јасно речено да се ова побуна такође одвија унутар „одаја слика“ свакога од старешина. Побуна унутар дословног храма указује на побуну унутар људског храма.

„Очишћујући храм од купаца и продаваца овога света, Исус је објавио Своју мисију да очисти срце од оскрнављења грехом,—од земаљских жеља, себичних пожуда, злих навика, које кваре душу. Малахија 3:1–3 наведено.“ Чежња векова, 161.

Друга гадост представљала је испољавање безакоња и унутар цркве, и у умовима старешина који је требало да буду чувари цркве. Безакоње које се ту испољило јесте безакоње спиритизма. У Нојеве дане, када је свака помисао људског срца била зла, предпотопни људи су навршили меру свога безакоња.

И Бог виде да је злоћа човекова велика на земљи и да су све помисли и намере срца његова свагда само зло. 1. Мојсијева 6:5.

Друго поколење препознаје када је спиритизам ушао и међу вође Јерусалима, као и у корпоративну структуру лаодикејског адвентизма. Оно што су „старешине дома Израилјева“ чиниле „у тами“, „у“ својим „клијетима“ „слика“, показује да „свака помисао мисли“ њихових срца „беше свагда само зло“. Сестра Вајт јасно каже да разорење Јерусалима представља крај света, а и сведочанство о потопу у Нојево доба такође представља крај света. У последњим данима, они који одбијају да буду посвећени истином бивају савладани спиритизмом, како је представљено другом гадошћу у осмом поглављу Језекиља.

Друга гадост у Језекиљу представља побуну која је дошла 1888. године и постаје симбол другог нараштаја; али и више од тога, 1888. година, и све што она представља или што је њоме представљено, поновило се 11. септембра 2001. године. Сестра Вајт изричито указује да је 1888. године сишао силни анђео из Откривења осамнаест, и стога та историја представља време када је велике зграде Њујорка требало да буду оборене Божјим додиром, и када је требало да се испуни Откривење осамнаест, стихови један до три.

„Неспремност да се одбаце унапред створена мишљења и да се прихвати ова истина лежала је у основи великог дела противљења које се у Минеаполису испољило против Господње поруке преко браће Вагонера и Џоунса. Подстичући то противљење, Сотона је у великој мери успео да од нашег народа удаљи ону нарочиту силу Светога Духа коју је Бог чезнуо да им подари. Непријатељ их је спречио да стекну ону делотворност која је могла бити њихова у ношењу истине свету, као што су је апостоли објављивали после дана Педесетнице. Светлости која треба да обасја сву земљу својом славом било је пружено противљење, и поступањем наше сопствене браће она је у великој мери била задржана од света.“ Selected Messages, књига 1, 235.

Историја 1888. године пружила је пример одбацивања поруке позне кише која је стигла 11. септембра 2001. године. Година 1888. је симбол друге генерације лаодикијског адвентизма, која је представљена другом гадошћу код Језекиља, а историја у њој препознаје побуну која је била предочена седамдесеторицом старешина код Језекиља. Њихова побуна представљала је спиритизам и била је упоредна са испуњавањем чаше времена милости у Нојево време.

Одбацивање поруке илустровало је одбацивање од стране вођства поруке позне кише, која је требало да означи долазак трећег аваја ислама.

„Pozna kiša treba da se izlije na Božji narod. Moćni anđeo treba da siđe s neba, i sva zemlja treba da bude obasjana njegovom slavom.” Review and Herald, 21. april 1891.

Вођство које је 1888. године одбацило поруку, представљало је слику одбацивања поруке ислама 11. септембра 2001. године, али Бог намерава да произведе пројаву силе којој ће ти вођи бити сведоци као делу Његовог суда над њима. Пројава силе позног дажда збива се на крају раздобља запечаћења. Она је започела 11. септембра 2001. године, али достиже свој врхунац на крају три и по дана из Откривења једанаест, када наступа „велики земљотрес“.

Порука из 1888. године била је лаодикијска порука, последњи позив некадашњем изабраном народу који је тада био у процесу да буде мимоиђен.

„Порука која нам је дата преко А. Т. Jones-а и Е. J. Waggoner-а јесте Божја порука Лаодикијској цркви, и тешко свакоме ко исповеда да верује истини, а ипак не одражава другима зраке које је Бог дао.“ The 1888 Materials, 1053.

Порука из 1888. године представљала је поруку која је указивала да, када су велике зграде Њујорка биле оборене 11. септембра 2001. године, треба да буде упућено право сведочанство Лаодикијској цркви; а право сведочанство јесте порука ислама трећег Тешко, која, када буде удахнута у народ који је отпао, има силу да га оживи као моћну војску.

„Mora se uputiti pravo svedočanstvo našim crkvama i ustanovama, da bi se probudili oni koji spavaju.“

„Када се верује речи Господњој и када јој се покорава, оствариваће се постојано напредовање. Хајде да сада сагледамо своју велику потребу. Господ нас не може употребити док не удахне живот у суве кости. Чуо сам изговорене речи: ‘Без дубоког деловања Духа Божјег на срце, без његовог животодавног утицаја, истина постаје мртво слово.’“ Review and Herald, November 18, 1902.

1888. година означава почетак друге генерације адвентизма, али она такође пружа пророчку линију која је усклађена са последњим данима. Дана 11. септембра 2001. године Бог је повео народ који је изабрао да прихвати да је напад ислама на звер земаљску био испуњење пророчанства назад на старе стазе. Божји народ је морао да се врати драгоценостима Вилијама Милера и да буде поучен о темељним истинама, које су обухватале испуњење првог и другог Тешко, што је заузврат утврдило приспеће трећег Тешко у то време. Када су се ти људи вратили на те старе стазе, били су поведени да увиде светост двеју таблица Авакумових.

Побуна из 1863. године против Авакумове две плоче, које су Милерови драгуљи, а уједно и темељи адвентизма, била је предслика побуне која се поновила 11. септембра 2001; јер је вођству лаодикијског адвентизма поново пружена прилика да подупре Милерове драгуље, или да их одбаци. Све четири генерације адвентизма које су представљене у Језекиљу осам, такође представљају побуну лаодикијског адвентизма 11. септембра 2001.

У следећем чланку наставићемо да идентификујемо другу генерацију лаодикејског адвентизма.

„Бог је створио човека са осећањима способним да обухвате вечне стварности. Та осећања требало је да се одрже чистим и светим, слободним од сваке земаљскости. Али су људска бића изгубила вечност из свога разматрања. Бог, Алфа и Омега, почетак и свршетак, Онај који у Својим рукама држи судбину сваке душе, заборављен је. Сматрајући себе моћнима у знању, људи су себе спустили на најнижи ниво у Божјим очима.“

„Ум човека постао је земаљски. Уместо да открива обележје божанства, он открива обележје човечанства. У његовим одајама виде се слике земље. Понижавајуће праксе које су преовладале у Нојеве дане, доводећи становнике онога доба изван наде у спасење, виде се и данас.“ Signs of the Times, December 18, 1901.